

[Poul Schlüter.]

fører, hr. Orla. Møller, her fra talerstolen, pralerier om, at forbedringen i første halvår af 1972 skyldtes regeringens bedrifter.

Er det da heri, vi finder forklaringen på, at betalingsbalancen i første halvdel af 1972 vitterligt viser bedre tal? Hvad siger oversigten? Den siger meget sagligt og korrekt, at i 1971 var et sammenfald af ugunstige faktorer i udenrigshandelen stærkt medvirkende til, at omsvinget på betalingsbalancen først for alvor gjorde sig gældende i andet halvår, og den påviser to hovedgrunde til, at det gik langsommere, end man kunne have ventet. For det første en konjunkturdæmpning i udlandet, for det andet en væsentlig forringelse i Danmarks bytteforhold på varer. Så fortsætter oversigten med at fremhæve, at i modsætning hertil har 1972 givet os en forbedring af bytteforholdet og et stærkt opsving i industrieksporten, og endelig er den midlertidige importafgift i kraft af sine virkninger på lagerdispositioner og anskaffelse af maskiner m.v. resulteret i en betydelig — og så kommer der noget, man ikke skal springe forbi: men overvejende forbigående reduktion af importen.

Jeg genkender ikke rigtig økonomiministerens sædvanlige sprogbrug i denne nøjterne og realistiske bedømmelse. Jeg synes, det er så tydeligt, at dette er skrevet af embedsmænd. Dermed mener jeg også, at denne redegørelse står i et klart modsætningsforhold til finansministerens fremsættelse i mandags af lovforslagene om afgifterne og skatteomlægningen. Den var skrevet af finansministeren selv, og det skal jeg vende tilbage til lidt senere.

Det fremhæves også i oversigten, at der har været en stærk stigning i landbrugspriserne — det kan vi kun være glade for og tilfredse med — at der har været en nedgang i importen, at man må regne med en tilsvarende større forøgelse af importen senere hen, og endelig at der har været en direkte tilbagegang, som er meget betydelig, i industriinvesteringerne.

Konklusionen mener jeg derfor må være,

at de tal, vi kan se for første halvår, nok skal glæde os, men at vi ikke af dem kan slutte, at vort lands økonomi er kommet ind i en varig forbedringstendens.

Med hensyn til, hvordan andet halvår mon vil forløbe, siger oversigten — og det er jeg glad for — at til trods for den sædvanlige forbedring, som vi plejer at møde i andet halvårs eksport- og vareomsætningstal, er problemerne ikke løst, og man skønner et underskud på ca. 1 milliard kr. i andet halvår.

Så kommer overblikket over 1973. Derom siger man, at på trods af EF-fordelene, der vel kan beregnes til omkring 2 milliarder kr. i vor handelsomsætning, må der i 1973 ventes et underskud på betalingsbalancen i størrelsen 2 milliarder kr. Ja men er det da så ikke således, at vi stadig står over for et underskud, alt andet lige, på omkring 4 milliarder kr., altså nogenlunde det samme fænomen, vi i en årrække har måttet slås med? Sådan må jeg bedømme det.

Det store problem for 1973 er, om kapital- og arbejdskraftforsyningen til erhvervslivet vil blive tilstrækkelig til at sikre den stadige fremgang i eksporterhvervene, og her er problemet ikke mindst de offentlige udgifter og det store personaleforbrug hos det offentlige. Det er det samme, OECD for nylig har fremhævet i en vurdering af dansk økonomi, hvor OECD siger: traditionelt er skatter et egnet middel til at begrænse indenlandsk efterspørgsel, men skatteniveauet i Danmark er nu så højt, at man må tilråde, at vi løser vore problemer ikke mindst gennem en begrænsning i de offentlige udgifter.

Jeg havde regnet med, at regeringens finansplan kunne indgå som et centralt led i denne økonomiske drøftelse. Jeg skal også gøre, hvad jeg kan for at behandle den. Men der er grænser, og hvad skyldes det? Jo, i fjor forelå den daværende regerings finansplan den 23. august. Den var til rådighed for alle medlemmer af folketinget i god tid, længe før første behandling af udskrivningsprocenten. Hvordan ser nu den nye regering på folketingets arbejdssitua-